

Sygn. akt I UK 318/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania J. R.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 lutego 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2016 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J.R. od wyroku z dnia 13 października 2014 r., którym Sąd Okręgowy w K. oddalił jego odwołanie od decyzji z dnia 3 lutego 2014 r. Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. przyznającej prawo do emerytury od dnia 1 lipca 2013 r.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił błędną wykładnię art. 2 ust. 2 w związku z art. 5 ust. 2a i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił istotnym zagadnieniem prawnym, a mianowicie czy przepisy prawa materialnego art. 2 ust. 2

w związku z art. 5 ust. 2a i art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych mają zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury wojskowej na podstawie przepisów ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, a którym prawo to zostało następnie zawieszono i mogą stanowić podstawę do nieuwzględnienia przy naliczaniu wysokości emerytury okresu czynnej (zawodowej) służby wojskowej, która została uwzględniona przy obliczaniu emerytury wojskowej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Poprzestanie w tym zakresie na sformułowaniu podstaw kasacyjnych i ich uzasadnieniu jest niewystarczające, bo chociaż przy konstruowaniu obu wymaganych elementów skargi argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy bada je na różnych etapach postępowania kasacyjnego.

O faktycznym istnieniu przesłanki w postaci istotnego zagadnienia prawnego nie dowodzi jednak sama teza, lecz zespół argumentów prawnych, które prowadzą do możliwości różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne

musi spełniać określone kryteria. Po pierwsze, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UK 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571). Po wtóre, być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i po trzecie, pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, LEX nr 39498).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na zagadnienie prawne na tle art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej nie spełnia wskazanych wyżej wymagań. Przede wszystkim pomija dotychczasowy dorobek judykatury na tym tle, co oznacza że doszło do odpowiedzi na nurtujące skarżącego kwestie. W związku z tym warto podkreślić, że w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2012 r., II UK 326/11 (LEX nr 1274973) wyrażono stanowisko o braku prawnych podstaw do wliczenia okresu służby wojskowej ponownie przy ustalaniu świadczeń emerytalnych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zaprezentowane stanowisko jest kompatybilne z poglądem wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2012 r., III UK 104/11 (LEX nr 1619705). Innymi słowy, jeśli żołnierz zawodowy ma ustalone prawo do świadczenia pieniężnego z zaopatrzenia emerytalnego z tytułu odbycia owej służby, to okresu tej służby nie można uwzględnić mu ani przy ustalaniu prawa do emerytury i renty określonych w ustawie emerytalnej, ani też przy ustalaniu wysokości któregośkolwiek z tych świadczeń.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.